

Tessék mondani: mi folyik itt?

Levélváltások Bogár Lászlóval

A levélváltások – különösen Bogár László közéleti tevékenységének ismeretében – sok meglepetéssel szolgálhatnak az olvasóknak is; ez közzétételük egyik oka. A másik: ügyem és sorsom irányításának újabb jele bontakozik ki, amikor és ahogyan Bogár megindokolja, miért nem szabad találkoznunk:

„Találkozni pedig azért nem volna célszerű egyikünk számára sem, mert a MEH általános politikai államtitkáráként számos olyan 'üzemviteli' információ birtokába kerültem, amelyeknek bárkivel való megosztása sem a beszélgető partnerem, sem a saját élet-esélyeimet nem igazán javítaná, sőt.”

Most kaptam csak fel igazán a fejemet: mi folyt körülöttem, amit még mindig a hallgatás parancsa „véd”? Ezek a nyilván igen fontos, de mindenképpen nagyon veszélyes „üzemviteli” információk ugyanis nem lehetnek mások, mint annak újabb jelei, hogy összeesküdtek a megsemmisítésre: nem bízták rá az ügyet a „független igazságszolgáltatásra”, kézi vezérlés folyt a miniszterelnöktől és szűk környezetétől. Bogárnak az igazság kiderítése érdekében nyilatkoznia kellene.

Bogár László

Következzenek tehát a levelek!

Bogár László úr részére**2006. 11. 28.**

Kedves Laci!

Mellékelten küldöm a tanulmányt, ami a Nap-kele 2006. október 28-i adásának egyik témája volt. A műsor aznap magyar abszurditásokkal foglalkozott, bár az, ami velem és rajtam keresztül a pártommal, de valójában mindannyiunkkal történt, rosszabb, mint egy abszurditás. Ahogy ügyvédem nyilatkozta: ez volt az origó, a romlás kezdete és kiindulópontja. A tanulmányban azt fejtem ki, hogy az ellenem politikai (hatalomkoncentrációs) céllal folyó eljárással és annak módszereivel olyan negatív folyamatok indultak el, amelyek szükségképpen vezettek a mai kétségbeejtő közállapotokhoz, a politika széttörléséhez, a politikai elit hiteltelenné válásához, a gazdaság, a kormányzás, a gazdaságpolitika, az igazságszolgáltatás stb. válságához. Minden megengedhetővé vált: a dolgok elfajulhattak és el is fajultak. Természetesen nem állt szándékom áldozati szerepem jelentőségének felnagyítása, de a következmények lebecsülése sem.

Várom észrevételeidet. A tekintetben is, hogy szerinted kinek kellene elküldeni, vagy hol lehetne bizonyos részeit publikálni.

Bizonyára emlékszel, hogy amikor 2001. február 14-én, távozásom előtt utoljára helyettesítettem a parlament plenáris ülésén a minisztert, a bársonyszékben egymás mellett ülve sok mindenről beszélgettünk, de az egyik témába csak belekezdünk. Felajánlottad, hogy keresselek meg és majd ott beszéljünk részletesebben az okokról. Erre akkoriban nem került sor. Örülnék, ha most sor kerülne.

Üdvözl: Szabadi Béla

Melléklet: 1 db pdf-file

Kedves Béla!

2006. 11. 30.

Őszintén örülök a jelentkezésednek, és különösen annak, hogy a téged ért megpróbáltatások nemcsak, hogy nem törtek meg, de inkább fokozták elszántságodat, hogy... mire is? És innentől kezdve már kicsit zavarban vagyok. Alaposan elolvasva a megküldött dolgozatodat, megkísérlem „virágnyelven” megfogalmazni azt, amit ennek kapcsán látni vélek ebből a világból. Az Antall és az Orbán kormányban összesen nyolc éven át voltam politikai államtitkár, és elég sok mindent átéltem. Igyekeztem nem nagyon látszani, de azért nyitva volt a szemem, fülem. Úgy érzem a politikum világa valójában az „elemi ösztönökről” szól első sorban. A létfenntartás, a fajfenntartás és a territóriumért való harc (ahol a zsákmányállatok és a szexuális partnerek nyüzsögnek) evolúciós örökség. Ha mindezt vulgárisan a minket körülvevő világra kellene alkalmazni, azt mondhatnám, hogy ma ugyanúgy a pénz, pina, politika nyers ösztönvilága igazgat minket, mint az elmúlt 5-6 millió évben mindig is. Ami veled történt, az

pl. a pávián hordákban minden napos esemény, és nagyjából ugyanúgy is játszódik le, mint esetedben. (Konrád Lorenz és Csányi Vilmos művei ezt a feltevésemet sokoldalúan alátámasztják.) Bár a dolgotod nagyon tanulságos, én azt hiszem, hogy csak olyan erők segítségével léphetsz be a nyilvánosságba ezekkel a gondolataiddal, akiknek elvetemültsége messze meghaladja azokét, akik téged használtak eszközül. Ebben az esetben pedig morálisan kérdés, hogy helyesen cselekszel-e. Én érzem, hogy ez egy megválaszolhatatlan dilemma, és kicsit mulatságos és avitt egyáltalán erkölcsről beszélni, de akkor sem mondhatok mást. Sajnálom, hogy nem segíthetek ebben a küzdelmedben, de hidd el a minket körülvevő világ belátható időn belül inkább csak továbbsilányodik majd, és csak akkor „segít” neked, ha újra eszközül használhat pusztító céljaira. Az „igazság” tehát, amit okkal áhítatsz, itt és így aligha lesz elérhető. Az „elégteled” talán az lehet, hogy nagyjából minden érintett ugyanott és ugyanúgy végzi majd. Ezért meg kell(ene) tanulnunk minél több bölcsességet és derút összegyűjteni a lelkünkben, hogy kicsit elviselhetőbb legyen mindez.

Budapest, 2006. 11. 30.

Barátsággal: Bogár Laci

Kedves Laci!

2006. 12. 03.

Nagyon örültem gyors válaszodnak, a válasszal azonban – hogy stílusosan éppen a Te fogalmazásoddal éljek – zavarban vagyok. Többször is elolvastam, hogy megfejtsem, de nem igazán sikerült. Írhatnám azt, hogy ez egy nesze semmi, fogd meg jól válasz. De ezt kizárja nyitott személyiséged. Úgy érzem, hogy inkább félreértésről lehet szó. Mivel így fogom fel, szeretnék reflektálni.

Először is, amit nem tudok értelmezni. A páviánhorda, az ősi ösztönök, a túlzásnak tűnő 5-6 millió év – lehet, hogy a "virágnyelv" használata miatt tűnik így – szerintem nem fedi ügyemet. Hacsak nem arra gondolok, hogy nincs erkölcs és a lojális szövetségessel így lehet elbánni. A baj ez is, de ennek "önkiütő" következménye is, mert nemcsak engem lehetetlenítettek el, hanem azt a kormányzást is, ami gazdasági tekintetben páratlanul sikeres volt. Tegyük hozzá, a mezőgazdaságban nem különben, sőt talán az elsők között. Fellépésükkel ők e tekintetben rosszabb változatnak adták át a helyüket, ahogy erről a tanulmányban részletesen írok. A közállapotokban is folyamatos a romlás, az ország a működésképtelenség határán van.

Nem tudom értelmezni azt sem, hogy miért és miben tanulságos az írásom. A jelzővel vagyok itt zavarban.

A félreértés pedig ott lehet, hogy tanulmányommal nem egy még rosszabb számára akartam eszközt adni, ami nem is lehetséges. Ha tényleg figyelmesen átolvastad az anyagot, láthattad, hogy a két oldal közül egyiket sem kímélem. A romlás okára akartam rávilágítani (hatalomkoncentráció), ami a voluntarista kormányzással robbanás előtti helyzetet eredményezett.

Barátaimhoz, szövetségeseimhez, főnökeimhez világ életemben lojális voltam. Számomra nagy megrázkódtatás, ha őket le kell lepleznem, olyan, mintha saját magamat kellene megtagadnom. Az igazságtalanság azonban égbekiáltó és nemcsak

magam miatt, a családom miatt, hanem a közösség miatt is kénytelen vagyok az igazságot előmozdítani.

Derűs vagyok, mert nem követtem el semmi rosszat. Még derűsebb lennék, ha lenne állásom, ha nem csavarnák le az orrom elől a levegőt, ha nem ügyködnének tovább tönkretételmen. Azok, akik ezt szervezték, máig nem engedtek a szorításból. Pedig saját érdekeik is ezzel ellentétesek. Beláthatnák, hogy hibáztak, leszállhatnak "arról a vonatról, ami nem oda viszi őket, ahova szeretnék volna". Ha nem így tesznek, veszítenek ők is és az ország is. Mivel személy szerint a volt és talán jelenlegi kollegáidról van szó, segíthetnél megértetni ezt.

Előző levelemben írtam korábbi ígéretemről, hogy elbeszélgetsz velem. Erre vonatkozóan semmit nem olvashattam válaszódban.

Barátsággal üdvözöl: Szabadi Béla

Kedves Béla!

2006. 12. 05.

Sajnos olyan távol esnek egymástól a világról alkotott nézeteink, és az ezt leíró „nyelvek”, hogy bármennyire is kétségbe vonhatatlan a jó szándék mindkettőnk részéről, ez így valószínűleg nem fog menni. Ha tehettem mindenkinek mindig szívesen segítettem, szívesen tenném ezt Veled is.

Én sem az egész rendszerváltást, sem a 1998 és 2002 közötti időszakot nem egészen úgy látom, ahogyan Te. Ami történt, az még csak nem is „impérium-csere” volt, mert a Lev Davidovics Bronsteint ugyan meggyilkoltató, de annak programját következetes pontossággal megvalósító Sztálin rendszere egyszerűen csak egy a Bronstein által is megtestesített „világ-erő” által tudatosan létrehozott, majd a megfelelő pillanatban „visszacsinált” oligarchikus politikai kapitalizmus volt (Ha még emlékszel valami rejtélyes okból „szocializmusnak” hívta magát.). 1990-ben valójában ugyanez a világerő folytatta a magyar nemzet nagyjából ugyanolyan brutális kifosztását, mint annak előtte. Ezt jól jelzi, hogy 2008-ban a népességünk az 50 évvel ezelőtti szinten lesz, minden évben 50%-kal több ember hal meg, mint amennyi születik, a középkorú férfiak halálozási rátái az 1927. évi szinten állnak. Én optimista és bizakodó vagyok, de az un. „rendszerváltás” egyik kormánya sem volt képes e „lejtőn” lefelé mozgásunkat még lassítani sem, nem, hogy megállítani, netán visszafordítani. Az már csak „hab a tortán”, hogy az egy keresőre jutó reálbér 2008-ban az 1978. évi szinttel lesz azonos. Ez a világerő akkor is, most is minden kormányban és minden pártban meghatározó pozícióban volt, van, és, ahogy ez kinéz ott is marad még egy ideig. Az a mechanizmus, amely Téged áldozatul használt, ugyanerre vezethető vissza. Ne vedd rossz néven, de sem akkor, sem most nem voltál más számukra, mint egyszerű csalétek az éppen aktuális machinációik számára. Kell-e ezek után mondanom, hogy soha egy pillanatig sem hittem, hogy van „egyik oldal, meg másik oldal”. Találkozni pedig azért nem volna célszerű egyikünk számára sem, mert a MEH általános politikai államtitkáraként számos olyan „üzemviteli” információ birtokába kerültem, amelyeknek bárkivel

való megosztása sem a beszélgető partnerem, sem a saját élet-esélyeimet nem igazán javítaná, sőt.

Van annyi empátiám, hogy tudjam, mindez most rosszul esik Neked, és csalódást okoz. Talán egyszer majd megérted, hogy amit keresel, az úgy, ahogy remélnéd, nem létezik. Ahogy szegény József Attila is eljutott ide mikor azt mormolta végtelen szomorúsággal: „Amit védtem, nincs jelen, azt most már mások védik... ELLENEM...

Barátsággal: Bogár Laci

Forrás: <http://www.szabadibela.hu/>